

лякъ. Добре че го затвориха, а то инакъ не можеше се живѣ.

Като нареди и настани добитѣка, Тодоръ се прибра въ кжщи. Той бѣше мокъръ, измръзналъ и още отъ вратата го огрѣ и го полѣхна съ приятната си топлина голѣмиятъ огънь на огнището. Освенъ Тодорица и децата, въ сѣнката и въ свѣтлината на огъня имаше още една жена, права, съ хурка на пояса, съ широко стиснати устни. Тя бѣше Гина вдовицата, роднина на Тодора.

— Гино, какъ си дошла въ тазъ тъмница ?
— каза Тодоръ, като трѣскаше калпака си. —
Не те ли е страхъ, че ще те изядатъ вѣлцитѣ ?

Гина не го погледна, а обърната къмъ огъня, продължаваше да си преде.

— Нека ме изедатъ, та да се отърва. Като умра, съ мене нѣма да се свърши свѣта.

— Бре че време, че мокрежъ, — каза Тодоръ. Той се спрѣ, позамисли се и прибави :
единъ чиякъ мина одеде покрай нази, много ми домяза на Лянката. Да не си е дошълъ Лянката ?

Гина спрѣ да преде, опрѣ вретеното на хълбока си и се обърна къмъ Тодора.

— Лянката ли ? Какво ще прави Лянката тука ? Кой ще го пусне отъ тюрмата ? Ще си дойде той, кога си дойде моя мжжъ отъ онзи свѣтъ. Я да оставимъ ний Лянката и да гледаме нази си, — каза тя и започна пакъ да